

L. S. HILTON

ULTIMA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

L. S. Hilton

ULTIMA

Copyright © L. S. Hilton, 2018

Originally published in the English language as *Ultima* by Zaffre, an imprint of Bonnier Publishing Fiction, London.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Majklu Platu, sa zahvalnošću

PROLOG

Veče pre aukcije šetali smo se po gradu, držeći se za ruke. London je izgledao obnovljeno. Retka blaga noć, svetla što se pružaju duž Embankmenta nalik svetlucavom potoku koji se valja za rekom, senke poput nepomičnih bara boje ametista u parku Sent Džejsms pod otežalim letnjim krošnjama.

Kasnije, u našoj spavaćoj sobi, avet mog mirisa još se osećala u njegovim ustima kad me je poljubio. Nisam upalila svetlo, samo sam otvorila prozor. Htela sam da osetim vododelnicu slatkog, prljavog londonskog vazduha na vreloj koži. Zajahala sam mu lice i osetila kako mi se usmine šire oko njegovog jezika. Polako sam se nagla unazad i izvila prema njegovom glaviću, a on mi je obuhvatio napeti vrat; moje izvijeno telo ličilo je na zapetu iščekivanja koje nas drži na mestu. A onda me je oborio na bok i noge su mi se našle na njegovim grudima. Poljubio mi je unutrašnju stranu gležnja i skliznuo u mene, polako se pomerajući, ispruživši prste preko mog stomaka.

„*Ti amo*, Džudit.“ Volim te.

„Pokaži mi.“

„Gde ga želiš?“

Želela sam ga svuda.

„Želim ga u pički. Želim ga u kosi, u ustima, na koži, u dupetu. Želim ga do poslednje kapi. Hoću da te pijem, da pijem tvoju spermu.“

Ponovo me je okrenuo i postavio na kolena, s dlanovima uz uzglavlje. Uhvatio me je za zglob i iskrenuo mi ga iza leđa pa me gurnuo na jastuke. Zario se svom snagom, samo jedan odlučan, tup prodor. Još više sam raširila noge i ponudila mu vlažnu pukotinu među njima.

„Ponovo?“

Još jednom.

„Ponovo?“

Kleknuo je i gurnuo prst u mene. Zatim još jedan i još jedan.

„Hoću da čujem kako me moliš. Hajde. Moli za moj kurac.“

„Molim te, nemoj prestajati. Moraš da me tucaš. Molim te.“

„Dobra devojčica.“

Toliko sam ovlažila da sam osetila kako je skliznuo kad je ponovo ušao u mene. Provukla sam ruku ispod butine da ga uhvatim za nabrekla jaja kako je sve više ubrzavao, zakucavajući se u moje crveno središte sve dok nisam svršila uz piskav otegnut krik.

„Sad. Okreni se i otvori usta.“

Kasnije sam opipala njegovo lice u mraku i poljubila mu kapke, uglove usana, slatko udubljenje ispod uva.

„Mogu li da te pitam nešto?“ Naslonila sam mu lice na vrat, a usnama sam pratila ujednačene, poznate damare njegove žile kucavice.

„Naravno, ljubavi moja.“

„Kad tačno nameravaš da me ubiješ?“

Srce mu je i dalje mirno kucalo. Bez napetosti, bez ikakve reakcije. Nalaktio se iznad mene i spustio usne na moje, poljubac čija je toplina obećavala masnicu. „Sutra, dušo. A možda i prekosutra.“

PRVI DEO

PODLOGA

PRVO POGLAVLJE

Šest meseci ranije

Nikad nisam bila u južnoj Italiji, a kako stvari stoje, ova poseta će biti kratka i jedina. Mahom zbog toga što je inspektor Romero da Silva iz Gvardija di finance* naciljao pištolj pravo u moje srce. Stajali smo na plaži negde u Kalabriji; tačnije na betonskoj platformi nad zapenušalim, sumpornim morem. Kvadratni zarđali tanker bio je usidren stotinak metara dalje, povezan debelim gumenim crevom za niski četvrtasti hidrant fabrike za prečišćavanje vode pored nas. Palo mi je na pamet da plivam do broda, ali Da Silva mi je već pomenuo da će me struja dokrajčiti ako on to ne uradi. I verovala sam mu, iako sam za poslednjih nekoliko sati shvatala da toliko umešno vodi dvostruki život da sam amaterka naspram njega. S druge strane, opasnost me uzbuđuje. Pored toga, videla sam nešto što Da Silva nije. Preko njegovog

* Ital.: *Guardia di Finanza* – policijska služba pod upravom Ministarstva ekonomije i finansija, bavi se suzbijanjem šverca, trgovine drogom i finansijskog kriminala. (Prim. prev.)

ramena gledala sam čoveka koji nam se polako i odlučno približavao plažom. Slutila sam da nije slučajni prolaznik budući da je nosio jurišnu pušku.

„Ili će se završiti ovde ili ćeš se vratiti u grad sa mnom da vidimo možemo li neko vreme zajedno da radimo.“

Da Silvi je glas bio miran kao i ruka kojom je držao pištolj.

„Da radimo zajedno?“, prosiktala sam.

U tom trenutku sam mogla da pomislim na sve što sam uradila, na sve što se dogodilo kako bih dospela ovamo, na sve što sam bila i na sve što sam postala. Ali nisam.

„Izvoli onda“, odgovorila sam. „Uradi to. Samo napred.“

Kad je pucanj odjeknuo, Da Silva se iznenadio više od mene, ali ovo je drugi put ove nedelje da neko pokušava da me ubije. Metak nije ispaljen iz Da Silvinog karakala, koji je i dalje bio uperen u moje grudi, već je došao iza njega, s plaže. Pazeći da zadrži isti položaj, Da Silva je polako okrenuo glavu i ugledao priliku u podnožju litice. Čovek je pucao u vazduh, upozorenje. Bila sam u iskušenju da kažem kako se bar neko ne zajejava, ali nije bio trenutak za to. Osetila sam blag miris baruta koji se vio prema tmurnom decembarskom nebu boje čelika.

„Devojka. Pusti devojku!“, uzviknu čovek.

„Umeš li da plivaš?“, prosiktala sam.

„Struje“, odgovorio je Da Silva polako. „Nisam se zezao u vezi s tim.“

„Zgrabi me“, rekla sam. „Postavi me ispred sebe. Onda iskoristi cev.“

„Šta ako te upuca?“

„Ti si upravo hteo da pucaš u mene.“

„Devojka!“ Puška je sad ciljala u nas. Da Silva se bacio na mene, uhvatio mi rame i obrnuo me kao da plešemo kako bismo zamenili mesta. Sad je on stajao okrenut leđima prema šumećim talasima, a puška je ciljala mene. Bar se to promenilo.

„Rekao sam ti. Pusti je!“ Čovek s puškom se približavao po šljunku posutom smećem. Da Silva se zaklonio svojim telom, podvio ruku ispod moje brade i zakoračio unazad pa ponovo koraknuo. Još jedan korak i osetila sam kako njegov stisak popušta. Zatim me je pustio. Drugi pucanj mi je zagrmeo nad glavom i bacila sam se na beton, s dlanovima ispod laktova. Pljusak praćen tišinom. Okrenula sam glavu. Da Silva mi je pre samo nekoliko trenutaka rekao da će me struja začas dokrajčiti ako pokušam da pobegnem, ali on je stigao do creva. Jedva sam nazirala njegove ruke obavijene oko creva dok je ispod talasa pribijao telo uz gumu. Čovek na plaži je potrčao. Stići će do mene za dvadesetak sekundi, a to nije dovoljno za dobro promišljenu odluku. Crevo mi se nalazilo s leve strane i mogla sam da stignem do njega s nekoliko zamaha. Zakotrljala sam se, zadržala dah i pustila da mi telo padne u vodu.

Da Silva nije lagao. Podvodne struje su bile toliko jake da sam čula glasno ujednačeno hućanje pored brujanja creva s vodom pod pritiskom. Hladnoća bi mi oduzela dah da struje nisu to već uradile. Teška perjana jakna, već pretvorena u mokar pokrov, upetljala mi se iznad glave. Mlatarala sam i grebala, zaslepljena solju i kobnim drhtajima strave, pa izronila tačno na vreme za još jedan metak. Očajnički sam posegnula za nazubljenom krivinom creva. Prebacila sam nogu dopola i ljigava guma mi se urezala u lice, ljuljajući se u ritmu sputane vode u njoj. Zubima sam svukla jaknu s ramena kako bih oslobodila desnu ruku. Odmah sam je ponovo podvukla ispod creva kako ne bih otplutala dalje. Opustila sam levu ruku baš kad me je talas svom silinom pogodio u lice. Prljava voda mi je svukla prokletinju. Sitnija sam od Da Silve, a crevo je preširoko da bih disala ako bih se sakrila ispod njega. Morala sam da ga delom zajašem i

rukama privučem telo. Tako sam bar mogla da vidim, mada sam zažalila zbog toga kad sam podigla glavu i ugledala čoveka s plaže. Zajahao je crevo na mestu gde se spaja s platformom i spremao se za novi hitac. Opalio je, ali nisam ja bila meta. Ako je morao da se spusti, to znači da je Da Silva negde u vodi. Čovek se obazrivo pomerio, stežući debelo crevo butinama kao da je Komanči. Nije bilo znaka života na brodu koji se ljuljao na talasima. Hoćemo li se nas troje boriti na palubi, ako stignemo dotle? Nisam imala ništa čime bih mogla da se odbranim osim ukosnice u zadnjem džepu farmerki, koje sam sinoć obukla u Veneciji kad sam mislila da će me Da Silva uhapsiti zbog ubistva. Tad je život bio opušten. Da sam imala vremena, obuzela bi me seta.

Ukosnica je zakrivljena i dugačka desetak centimetara kako bi držala kosu u punđi. Pomerila sam ledene prste i izvadila je. *Razmisli, Džudit*. Ukosnica nije oružje, čak i ako bi mi čovek s pištoljem dozvolio da se približim dovoljno kako bih je upotrebila. Već se jednom poneo kavaljerski i ne verujem da bi sad bio veliki protivnik kolateralne štete. Stavila sam je između zuba i pružila se unapred, još nekoliko očajničkih metara pa se izvila postrance prema moru, stežući cev nogama. Uzela sam ukosnicu i duboko udahнула. Zažmurila sam zbog soli pa levom rukom opipala krute izbočine iza butine i zabila ukosnicu u debelu gumu. Ušla je kao podmazana. Zatim sam je stegla svom snagom i izvukla.

Crevo silovito polete udesno kao rep ogromne zvečarke kad se voda pod pritiskom oslobodila. Načas me je bacilo na površinu, ali talas me je odmah povukao nadole. Pokušala sam da obuhvatim crevo rukama, ali bilo je preširoko i nisam imala uporište jer se ponovo pomerilo i potpuno me zbacilo. Nekoliko teških zamaha nagore izvuklo me je na površinu, ali osetila sam kako me ujednačeno strujanje

vuče prema crevu koje je poskakivalo. Naoružani čovek nestao je bez traga. Održavala sam se na površini i pljuvala slanu vodu koja je mi je pekla grlo. Brod je bio pedesetak metara dalje, ali struje su me zabrinjavajućom brzinom vukle u suprotnom pravcu. Bespomoćno sam plutala. Ne bih postigla ništa ako bih pokušala da plivam: već iscrpljena i opterećena odećom, nisam mogla da uradim ništa osim da se održavam na površini. Da plutam neko vreme. Spustila sam glavu u duboku ravnodušnu vodu i pomislila kako je čudno što više ne osećam hladnoću.

„Ovamo! Ovamo!“

Zapitala sam se zašto nisam čula motor čamca, ali zvuk bućkanja u mojoj glavi gotovo je progutao i Da Silvin glas. Njegova vika je narušila čudni blagi mir. *Zašto nije mogao samo da odustane i ostavi me?* Bar mogu da mu uskratim to zadovoljstvo. Prestala sam da pomeram noge i potonula u kolevku mora.

Kad sam otvorila oči, pao je mrak. U stvari, bar je izgledalo kao da je noć, a oblaci su ličili na ugalj naspram polumeseca koji je povremeno izvirivao. Probudila me je hladnoća. Celo telo mi se treslo u natopljenoj odeći ukrućenoj od morske soli, a zubi su cvokotali kao na igračkama na navijanje. Činilo mi se da ležim na daščanom podu čamca, koji je poskakivao preko talasa te su me krsta bolela od svakog pokreta. Brujanje motora svrdlalo je ledenice u mojim ušima u kojima je ionako hućalo. Niz LED svetala na krmu obasjavao je Da Silvu, koji je mirno sedeo za kormilom. Načas sam pomislila da sam u paklu – možda sam osuđena da čitavu večnost plovim Stiksom s Da Silvom? – ali bol u butinama i izgarajuća žeđ nagoveštavali su da sam još u zemlji živih, što

me je razočaralo. Pokušala sam da sednem i udarila glavom o zadnje sedište čamca. Da Silva se okrenuo kad je čuo tresak.

„Dakle, dobro si.“

Gola desna ruka bila mi je neprijatno ispružena preko glave. Pokušala sam da je pomerim i osetila kako mi metal obavija zglob, usecajući mi se u mokru kožu. Da Silva me je vezao liscicama za donji deo klupe.

„Imaš vodu pored sebe.“

Pomerila sam levu ruku i napipala plastičnu bocu. Voda je bila ukusnija od lafita iz 1973.

„Drkadžijo“, primetila sam razgovorljivo.

„Zašto?“

„Spasla sam ti život! Mogao je da te upuca. Mogao je da pogodi mene umesto tebe!“

„Spasao sam te, zar ne?“

Moram priznati da ima izvesne logike u tome.

„Kuda idemo?“

„Umukni.“

„Hladno mi je.“

„Začepi.“

Ispružila sam noge koliko god sam mogla, ali ipak nisam mogla da ga dohvatim stopalima. A čak i kad bih uspela da ga šutnem iz čamca, ne bih mogla da dospem do kormila pošto me je sputao liscicama. A šta onda? Nisam imala novac, mobilni ni lična dokumenta. Ako bih i stigla do kopna, gde god da je ono, možda bih mogla da stopiram oko hiljadu kilometara do svog stana u Veneciji. A tamo se trenutno nalazi jedan leš. Ta mogućnost me nije preterano privlačila. Pored toga, imala sam groznu mučninu jer sam se nagutala morske vode, izubijano telo me je bolelo i smrzavala sam se u natopljenim farmerkama i majici u decembarskoj noći. Dakle, zarobljena sam usred nedodijeljenog s korumpiranim italijanskim policajcem,

koji je pre samo nekoliko sati hteo da me ubije, a izgleda da i njega neko juri. Zanimljiv kratki odmor.

„Odakle ti čamac?“

„Pozajmio sam ga. S tankera. Nije bilo vremena da pitam za dozvolu pa sam ga samo odvezao.“

„Jesi li video šta se desilo s našim prijateljem?“

„Rekao sam ti za struje. On više nije pretnja. Inače, nisam li te zamolio da ćutiš?“

„Moram da piškim“, zakukala sam.

„Pišaj u gaće. Neću te odvezati.“

„Baš lepo.“

„Rekao sam ti da jebeno začepiš.“

Nisam imala šta da radim osim da gledam kako čuperci oblaka brzo pletu mreže nad tamom. Kad mi je dosadilo, posmatrala sam Da Silvu. A kad mi je i to dosadilo, nekako sam uspela ponovo da zaspim.

Probudilo me je krckanje. Neko je izvlačio čamac na obalu – tvrda podloga ispod tvrdih dasaka. Da Silva se nagnuo nada mnom pa mi obzirno kleknuo na stomak da otkači lisice od klupe. Koraci na šljunku otkrili su da nismo sami, ali Da Silvine grudi su mi zaklanjale pogled.

„Možete da se rešite čamca.“ Zvučao je mirno, ali miris soli na njegovoj koži nije prekrpio zadah znoja. Bio je uplašen.

„Ustaj.“

Obazrivo sam ustala. Zadnji deo čamca odakle je Da Silva kormilario još se ljuljao na talasima. Uhvatio me je ispod pazuha i podigao dok sam gledala u tamu ne bih li razaznala neko lice. Ali čim su mi stopala dotakla šljunak, neko mi je stavio povez preko očiju, tako brzo i vešto da sam znala kako nema svrhe da vrištim.

„Vas dvojica je vodite. Ja ću za vama.“ Da Silva je govorio otegnutim južnjačkim dijalektom koji sam jedva razumela.

Ruke ispod oba lakta.

„Ovuda, *signorina*.“ Kad je čovek progovorio, zapahnuo me je vonj ribe i crnog luka. Smrznute noge su mi klecale dok sam se teturala uz strmu padinu.

„Samo trenutak. Stigli smo.“ Glas čoveka koji se osećao na ribu bio je ravan, kao da je to radio već mnogo puta. „Sad ćete ući u kola. Tako je. *Attenzione alla testa*.*“

Osetila sam meku kožu pod izubijanom zadnjicom. Ribosmrad se nagnuo i vezao mi pojas. Utom se automobil ulegao od težine druge dvojice. Toplo, divno, božanstveno toplo. *Kad bi se sad sve završilo, umrla bih srećna.*

Najpre sam pokušala da brojim sekunde kako bih znala koliko se udaljavamo od mora, ali brzo sam odustala. Strategije protiv otmice neće mi mnogo koristiti jer niko ne bi mario ako bi mu poslali moje odsečeno uvo. Verovatno me vode na neko mirno mesto, daleko u unutrašnjosti, gde će me upucati i baciti moje telo u jarak.

„Vreme je da izađemo“, čula sam Da Silvin glas kad se motor ugasio. Ribosmrad mi je ponovo držao teme dok sam nezgrapno izlazila.

„Ovuda.“

Strah mi se uskomešao u grudima. Jedva sam suzbila jak nagon da potrčim. Tad sam čula kako se vrata otvaraju. Čovek me je pogurao nekoliko koraka. Glasan škljocaj. Nehotice sam se trgla, ali samo su upalili svetlo. Videla sam blagu promenu u tami ispod tkanine preko očiju.

* Ital.: Pazite glavu. (Prim. prev.)

„Stani tu“, naloži Da Silva. „Kad čuješ da su se vrata zatvorila, možeš da skineš povez. Ne pre toga. Važi?“

Uspela sam da klimnem glavom. Ponovo koraci, škripa-nje šarki, tresak, blesak gole sijalice.

Prostorija je izgledala kao garaža ili pomoćna zgrada – zidovi od sive opeke, prašnjav betonski pod, bez prozora. U jednom uglu sam ugledala prljavu plavu vreću za spavanje, kofu i plastičnu baštensku stolicu na kojoj su stajali muška košulja i neobično uredno presavijen peškir. Pored stolice je ostavljen porcelanski tanjir s cvetnom šarom na kojem su bili sendvič i pomorandža. Dvolitarska boca vode. I ništa više. Nekoliko trenutaka sam drhtala i osluškivala pored zida. Kad sam se napokon uverila da sam sama, čučnula sam i halapljivo progutala sendvič, obilno zalivajući vodom kako bi mi tvrdi komadi hleba i šunke skliznuli niz grlo odrano od soli. Nisam se sećala kad sam poslednji put jela – pre dva dana? Kad sam završila, sipala sam malo vode u šaku kako bih se umila jer me je lice peklo od soli, pa sam svukla mokre farmerke i obukla košulju. Sačuvaću pomorandžu za kasnije. Lepo je kad imaš poslasticu kojoj ćeš se radovati.

Nekoliko krugova po betonskom podu da protegnem umorne kosti i to je bio kraj večerašnje zabave. Ponovo sam osluškivala uz zaključana vrata, ali nisam čula ništa, ni škljocanje upaljača, ni prigušen razgovor niti nestrpljivo pomeranje nogu. Nije bilo kvake s unutrašnje strane pa sam naslonila dlanove na vrata ne bih li čula škljocaj reze. Gde god da sam, trenutno su me napustili. Polako sam oljuštila pomorandžu, podelila je na kriške i sela na pod. *Zar bi gubili vreme da mi daju hranu ako nameravaju da me ubiju? I ko su oni?* Da Silvine kolege, nagađam, ali ne one koje nose uniforme Gvardija di finance. Vreća za spavanje mi se nije naročito dopala, ali uvukla sam se u njenu zagušljivu toplinu

i sklupčala u uglu kao larva. Gola sijalica rasterala je prašnjave senke u uglovima.

Iscrpljenost i pripravnost su se smenjivale te sam tonula u san i budila se. Dok sam dremala, podsvest me je počastila kolažom onoga što se dešavalo proteklih nekoliko dana – kostur Alvina Spensera koji se ruši na pod u mom stanu u Veneciji, Da Silvina pitanja u policijskoj stanici, duga vožnja u tišini duž italijanske čizme. Probudila sam se i pokušala da priberem misli, ali tad je Kameron Ficpatrik ušetao s hrpom krvavog platna pa sam shvatila da sam još u grozničavom snu. Ficpatrik je mrtav. Zнала sam to pošto sam ga ubila u Rimu pre nekoliko godina. I Da Silva je tad bio tamo. Videla sam ga u čamcu, kako kormilari pod crnim nebom iz sna, a onda su se talasi pretvorili u vodu u kadi, hladnu vodu što miriše na bademe i nežno, veoma nežno me povlači nadole...

Moje promuklo krkljanje prenulo me je iz sna. Otkrila sam da ukrućeno ležim na betonskom podu pod jednoličnim svetlom sijalice. Isprva nisam imala predstavu jesu li prošli dani ili minuti. Jedva primetna pruga svetlosti prodirala je ispod vrata. Odvukla sam se do njih poput gusenice u vreći za spavanje, uzela bocu s vodom i sela.

Mislila sam da igram jednu igru s pravilima koja sam sama izmislila. Međutim, ta igra se preplela s drugom koja je ispletена mnogo ranije, a njene niti su nevidljive koliko i sputavajuće.

Izvukla sam se iz vreće za spavanje, protresla se i pokušala da nateram smušeni mozak da se usredsredi. Trgla sam se zbog tihog grebuckanja – *pacov? jebote, škorpija?* – ali bila je samo bubа, debeli masni tvrdokrilac veličine mog palca,

koja je besmisleno udarala krilima po zidovima. Čini mi se da sam je satima gledala sve dok nije pala na pod, zamlatarala nogama kao u neuverljivoj komediji i uginula. Obazrivo sam dotakla tvrđi leš. Ništa se nije desilo. Iako ne znam zašto, to me je pokrenulo. Uzela sam komad papira koji je bio oмотan oko sendviča kako bih podigla bubu pa je stavila nasred poda. Zatim sam iscepkala pomorandžinu koru na deliće. Kosa mi se učebala od morske soli. Vukla sam jedan čvor sve dok ga nisam pokidala pa ga vezala oko jednog komadića kore. Džudit. Stavila sam taj komadić pored bube. Neka ona bude Da Silva. Romero da Silva. *Koji se sve vreme tu vrzmao*. Da Silva je pandur. Da Silva je prevarant. Doveo me je u Kalabriju. Zašto? Poređala sam još komadića kore oko bube poput brojeva na satu. Na svakom sam urezala inicijal noktom. Ovo je Rupert, moj bivši šef u *Britiš pikčersu*, Kući u kojoj sam radila kao asistentkinja u Londonu. A ovo je – urezala sam još jedan inicijal – Kameron Ficpatrik, trgovac slikama. Rupert i Ficpatrik su nameravali da podvale Kući tako što će prodati falsifikovanu sliku, koju sam ukrala kad me je Rupert otpustio, pošto sam ubila Ficpatrika. Sklonila sam koricu sa slovom F iz kruga. Ficpatrik je sarađivao s čovekom koga sam znala pod imenom Monkada i rasturio falsifikate preko jedne italijanske banke. Stavila sam još jedan komadić kore pored onog obeleženog slovom M. Klere. Reno Klere, Da Silvin kolega iz policije. Ubila sam Klerea. Pucnula sam prstima i izbacila ga iz kruga.

Šta dalje? Sad sam postala pripravna, rešena. Preselila sam se u Veneciju i uzela nov identitet. Džudit Rašli je iščezla. Postala sam Elizabet Tirlin, kustoskinja i vlasnica galerije *Dentileski*. Pažljivo sam izvukla končić iz majice koja je počela da truli i vezala ga oko korice koja je predstavljala Džudit. Zatim sam uzela još jedan komadić, K za Kazbiča. Monkada

je saradivao s Kazbičem i njegovim nalagodavcem Balenskim. Još jedna korica. Njih dvojica su na tržištu slika prali novac zarađen prodajom oružja. Izbacila sam Monkadu i Balenskog iz kruga. Obojica su mrtvi. Kakva šteta. Ko je ostao?

Pero iz vreće za spavanje poslužilo je za novi lik. Jermolov. Pavle Jermolov, bogati ruski kolekcionar umetničkih dela. Kazbič je pokušavao da mu proda Karavađov crtež. Bar je tvrdio da je Karavađov. Jermolov i ja smo zajedno proključili vezu između Kazbiča, Monkade i Balenskog. Ostavila sam Jermolova u krugu. Sve vreme sam bila slepa za Da Silvu, koji se neprestano šunjao u mraku i posmatrao me. Mrmljala sam nad svojom gomilicom smeća kao vudu sveštenica. Slovo A za Alvina Spensera. On se... našao na putu. Mladić koji se muvao u svetu slika i imao veze s Kućom. Bio je previše radoznao u vezi sa mnom. I zato je morao da nestane. Međutim, nisam se rešila dokaza. Podigla sam komadić koji ga je predstavljao i stavila ga pored leša bube. Da Silva je saznao za Alvina i pretvarao se da će me uhapsiti. Ali nije to učinio. Legla sam da razmislim o svom mozaiku fetiša.

Da Silva je hteo da radim za njega. Tako je rekao na plaži. A ako ne pristanem? Verovatno mu je lakše da me se reši ovde nego u Veneciji. On očigledno ima prijatelje, veze koje može pozvati – ljude koji su me doveli ovamo, gde god da je to. Mafija. Kotrljanje mi se činilo delotvornijim od ustajanja jer me noge nisu najbolje slušale pa sam se odvukla do poređanih komadića kore i premestila ih oko bube. Monkada je bio član mafije. Kazbič i Balenski su takođe bili povezani s mafijom. Da Silva je karika koja je nedostajala. Mahnito sam pomerila korice koji predstavljaju ljude bliže bubi kao dete koje se igra lego kockama.

Mnogo sam naučila o mafiji na ovaj ili onaj način. Brojni moćni ljudi u Italiji i dalje osporavaju da ona postoji.

Nadbiskup Palerma je pre dvadesetak godina ispitivan na jednom suđenju. Kad su ga pitali šta je mafija, odgovorio je kako misli da se tako zove jedna marka deterdženta. Kasnije je otkriveno da je sicilijanska crkva imala bliske veze s bosovima Koza nostre. Takvo negiranje samog pojma organizovanog kriminala nagoveštavalo je do koje mere je ono prodrlo u samu državu. Ako je jedan biskup korumpiran, zašto i jedan policajac ne bi bio? To bi objasnilo lakoću i neupadljivost s kojom me je Da Silva doveo ova-mo. Međutim, ako ima tako moćne veze, ko je onda čovek s plaže, ubica čiji leš sad lagano pluta prema obali Pulje? Obnevideli mozak me je tad izneverio i ponovo sam zaspala, čvrsto ovog puta. Kad sam se probudila, pruga svetlosti ispod vrata je nestala.

Ležala sam na boku, glave naslonjene na vreću za spavanje. Mora da sam se ponovo komirala. Bilo je još hladnije nego ranije. Noć. Osećaj gušće, blaže nepomičnosti u nevidljivom svetu izvan mog zatvora. Prešla sam pogledom po zbrci čiji oblici samo meni znače nešto. Mrva hleba stajala je izvan kruga. Uzela sam je i vrtela između prstiju sve dok nije smekšala, pa oblikovala glavu i natuknicu sićušnog okruglog tela. Ketrin. Moja sestra Ketrin.

U policijskoj stanici u Veneciji priznala sam da sam ubila Alvina Spensera – šta sam drugo mogla da uradim kad je njegov leš sedeo u naslonjači u mojoj kući? Nisam mogla da ga se rešim i počistim. A kad me je Da Silva pitao zašto sam to uradila, mislila sam samo na svoju mlađu sestru Ketrin, koja je umrla. U kadi punoj vode koja je mirisala na bademe.

Nikad nisam razmišljala o Ketrin. Nisam smela to da dozvolim zato što bi onda uspomene postale uskomešane

i zbrkane, mutne kao ulje kad se nađe u vodi. Znaš šta si uradila. Ali nisi ti kriva. Nisi, zar ne? Tvoja majka je kriva.

Brzo sam sakupila sve komadiće, oteturala se u drugi kraj prostorije i bacila ih u kofu s pišačkom, gde im je i mesto. Buba je odvratno plutala u prljavštini.

Ne znam koliko sam provela u toj prostoriji, ali mislim da su prošla tri dana. Kad sam se drugi put probudila, učinilo mi se da neko lupa na vrata iza mojih leđa. Prepoznala sam Ribosmradow glas kad je na italijanskom s jakim naglaskom naložio da stanem u ćošak, okrenem se prema zidu i stavim povez na oči. Brzo sam poslušala. Čula sam povlačenje tri reze pre nego što je ušao. Nije rekao ništa. Čula sam kako korača i spušta nešto, pa tiho bućkanje kad je podigao kofu. Drago mi je što je to morao da uradi jer je ponižavajuće. Vrata su se ponovo otvorila i zatvorila; u tom kratkom trenutku sam onjušila vazduh ne bih li osetila izduvne gasove ili maslinova stabla, možda đubrivo ili čak miris pečenog hleba – bilo šta što bi otkrilo gde se nalazim. Osetila sam samo prašinu. Ponovo škljocaji reza pa njegov glas. Rekao je da mogu da skinem povez. Požurila sam do vrata da oslušnem. Čula sam bat njegovih koraka koji se udaljavaju pa zvuk motora automobila u daljini.

Snabdeli su me još jednom bocom vode, pakovanjem vlažnih maramica, još jednim sendvičem sa šunkom, kutijom keksa s čokoladom, malim otrcanim peškirom, bananom i gustim jogurtom s ukusom jagode. Ali bez kašike. Oprala sam se što sam bolje mogla pa obukla vlažne farmerke, koje su zaudarale na buđ. I dalje ogrnuta vrećom za spavanje, polako sam jela, svesno uživajući u svakom zalogaju. Pljuga bi mi dobro došla, ali odvikavanje mi neće

škoditi. Očistila sam zube vlažnom maramicom i unutrašnjim delom kore od banane.

Sutradan smo ponovili postupak. Hodala sam po prostoriji kako bi vreme prošlo, radila sklekovu i čučnjeve da se ugrijem i razmišljala o bekstvu. Plastična čaša od jogurta bila je pretanka da bih napravila žilet, ali pomislila sam kako bih mogla da čekam pored vrata, bacim kofu na Ribosmrada i izletim dok briše pišačku iz očiju. Bat njegovih koraka zvučao je kao da se spuštao niz padinu, nalevo, prema kolima, pa bih otrčala desno – ko zna kuda. Čak i ako nije naoružan, nije sigurno da je sam. A nisam imala ni obuću jer su patike koje sam obula u Veneciji završile u moru. Ako je šupa, ili šta god da je ovo, u nekoj zabiti, a rekla bih da jeste zbog tišine koja je okružuje, koliko bih mogla da odmaknem po tvrdom tlu dok me jedan ili više muškaraca jure, a pritom je jedan razjaren jer se okupao govnama? Mogu li povezom za oči da zadavim Ribosmrada? Ne bi bio prvi put da to radim, ali sad nemam dovoljno snage niti bih ga uhvatila nesprenog. I za razliku od Alvina Spensera, koji je umro u mojoj kadi u Veneciji, čovek koji se osećao na ribu svakako je profesionalac.

Druga mogućnost je da ga dočekam gola i ponudim mu seks u zamenu za slobodu. Iako nisam imala ogledalo, slutila sam da ne izgledam preterano jebozovno, ali i smrdljivo tucanje je ipak tucanje, a čini mi se da ni on ne mari mnogo za ličnu higijenu. Ali čak i ako bih se zaista potrudila, sumnjam da bi toliko izgubio glavu zbog pičke da se suprotstavi Da Silvi i oslobodi me. Koliko god mi skretao pažnju, taj plan je šugav. Da je Da Silva hteo da me ubije, već bi to uradio. Zar nije predložio da radim za njega? Dakle, imam nešto što on i dalje želi, nešto što mogu da uradim, iako se vrednost toga meri samo sendvičima i bananama.

Pošto sam uvek verovala da čovek može da se oseća dobro ako to svesno odluči, lakše sam podnosila dane zatočeništva nego što bi neko pomislio. Budući da nisam imala čega da se plašim, strah mi nije koristio. Naprosto sam odlučila da ga ne osećam. Vreme je sporo prolazilo, ali pošto nije bilo smetnji, delovalo je gotovo hipnotički, a kako su se sati nizali, taj osećaj je jačao, pretvarao se u prijatnu otupelost, ako ne i mir. Spavala sam, vežbala i menjala ruske glagole. Kad to nisam radila, razmišljala sam o slikama. Čula sam da zatvorenici recituju pesme ili delove Biblije kako bi ostali normalni – a ja sam zamišljala kako šetam po Nacionalnoj galeriji u Londonu, mestu gde sam prvi put videla prave slike. U mislima sam se najčešće vraćala Sezanovom platnu *Avenija u Šantiliju*. Mnogo puta sam gledala tu kompoziciju u zelenom – samo šumska staza, presečena drvenom tarabom, prašnjavom zemljanom stazom i, u pozadini, niskim belim zgradama i narandžastom loptom sunca koje izlazi ili zalazi. Najpre deluje spokojno, čak letargično, ali onda vidite da su igre svetlosti predstavljene tako nestašno da se čini kako lišće treperi od našeg daha. Tako mirno, a tako živo.

DRUGO POGLAVLJE

Kad je Da Silva konačno otvorio vrata, otkrila sam da je njegov karakal preživio kupanje u moru ili da je uperio drugi u mene. Poslušno sam u čošku čekala da mi Ribosmrad donese današnje uzbudljivo kulinarsko iznenađenje te sam se trгла od njegovog poznatog glasa.

„Sad možeš da izađeš.“

Posle beskonačnog jarkog veštačkog osvetljenja, boje zimskog pejzaža delovale su vrtložno kao na slici Kandinskog – neverovatno živa mešavina zelene i zlatne, plave i sive koja se pod zimskim nebom rastvorila u stenovitu udolinu obrubljenu tankim hrastovima i niskim grmljem. Oštar miris mirte, trulog lišća i borovine. Da Silva je ponovo nosio uniformu i mirisao na kupku i parfem. Bila sam neprijatno svesna svog zadaha iz usta i čupave masne kose. Nije bilo ni traga od čoveka koji se osećao na ribu. Da Silva mi je pružio plastičnu kesu.

„Srećan Božić. Uđi i spremi se.“

Posle svežeg vazduha zagušljivost je bila još izraženija u, kako sam sad videla, šupi od opeka, kućici za skladištenje

pored hrpe poljoprivrednih mašina koje su trulile u uglu dvorišta od utabane zemlje. Činilo mi se da smo na velikoj nadmorskoj visini. Da Silva mi je držao pištolj uperen u leđa dok sam preturala po kesi. Još vode i vlažnih maramica, četkica za zube i pasta, sapun, dezodorans i češalj. Skinula sam prljave farmerke i majicu, ne obazirući se na to da li me on gleda ili ne. Nisam mogla ništa da uradim s kosom, ali miris mente i sapuna, čak i s hladnom mineralnom vodom, bio je divan.

„Nije ono na šta si navikla.“

Doneo mi je tamnoplavi donji deo trenerke, belu pamučnu majicu, perjanu jaknu što se presijavala, donji veš iz supermarketa i zaista odvratan par mokasina od veštačke kože boje burgunca.

„Morao sam da nagađam koji broj носиš. A većina radnji je zatvorena zbog praznika.“ Zvučao je kao da se izvinjava.

„U redu je. I možeš da skloniš pucu, neće ti trebati.“

„Ne bih rekao. Jesi li gotova? Hajde, stavi povez preko očiju.“

Uhvatio me je za ruku kako bi me izveo. Napunjen pištolj naslonjen na grudi, a ipak mi srce nije poskočilo. Čudo na šta se sve čovek navikne. Dok sam se spuštala padinom, osetila sam neobičnu žal za spokojem svog mirnog sobička. Zastali smo i Da Silva me je okrenuo kako bi mi skinuo povez.

„Au.“

Stajali smo na grubo popločanoj stazi na vrhu brda. Pred nama se pogled pružao kilometrima, prvo strma pošumljena brda pa široka dolina koja se spuštala do svetlog mora okruženog srebrnim plažama.

„Prelepo je.“ Dosad mi je Kalabrija delovala pomalo tmurno, ali odavde su auto-putevi i poluizgrađene betonske grozote bili skriveni od mog gladnog pogleda. Da Dilva je pokazao ulevo.

„Rođen sam tamo. U Sidernu.“

„Idemo li tamo?“

„Možda. Prvo moramo u jednu posetu. Uđi u kola.“ Kra-
domični poljubac cevi pištolja i dalje naslonjenog na moja
rebra. *Ne dozvoli mu da vidi tvoj strah.*

„Ooo, hoćeš li uključiti sirenu, inspektore?“

„Umukni.“

„Malo razgovora ne bi bilo loše. Znaš, bila sam pomalo
usamljena jer si me danima držao zaključanu.“

„Ne troši reči. Možeš usput da pogledaš ovo.“

Pružio mi je telefon, ali tek pošto mi je stavio lisice i vezao
pojas. Čekala sam dok je vijugao niz strmu stazu i izbio na
drum pa pokazao na uređaj koji mi je ležao na krilu. Sklonio
je jednu ruku s volana i pritisnuo taster. Ekran se uključio
i videla sam zumiranu fotografiju sedog muškarca s rupom
u glavi i delićima mozga na okovratniku. Zbog toga mi je
bilo teško da ga prepoznam, ali sledeća fotka čovekovog
tela ispruženog na radnom stolu s crvenom baršunastom
zavesom u pozadini potvrdila je ono što sam slutila: to je
leš Ivana Kazbiča.

Upoznala sam Kazbiča početkom leta, kad je svratio u
moju galeriju u Veneciji i zamolio me da procenim slike
njegovog poslodavca, ruskog kolekcionara Pavla Jermolova.
Ali promakla mi je veza između Da Silve i Kazbiča. Procena
je bila obmana: Kazbič je obmanjivao Jermolova i ovo je
posledica – trgovac je upucan s leđa kao izdajnik, što je i
bio, u svojoj galeriji u Beogradu. Jermolov mi je rekao da će
se pobrinuti za njega.

Pogledala sam još nekoliko fotografija leša kako bi Da
Silva video da sam nezainteresovana.

„Pa?“, pitao je.

„Dakle, Kazbič je mrtav. Očekuješ li da mi bude žao?“

Načas sam razmislila pa nastavila:

„Misliš da si ti sledeći. Može li se time objasniti ona scena na plaži?“

„Nastavi“, rekao je. Zvučao je kao da se zabavlja.

„Ti i Kazbič ste trgovali oružjem, a slike su bile pokriće. Pokušao je da prevari Jermolova za mnogo novca, a sad je mrtav. Pitanje je“, zastala sam, setivši se đubreta koje sam spajala na podu šupe, „zašto je Kazbiču bio potreban Jermolovljev novac? Zato što ga je dugovao nekome. A taj neko ga želi nazad. I sad si ostao samo ti da platiš.“

„Veoma dobro.“

Osetila sam neobično zadovoljstvo, kao marljivo đače koje je upravo prepričalo lekciju. Zašto me zabole za Da Silvinu pohvalu? Jesam li u šupi dobila stokholmski sindrom?

„Ali kome dugujem taj novac?“, pitao je. „Ako pretpostavimo da si u pravu. Šta misliš, ko mi je poslao te fotografije?“

„Zašto bi me to zanimalo?“

„Dušan Ranković.“

„Ah, shvatam.“

Ranković je trgovac oružjem, poslednji delić prevare.

Našla sam ga u Beogradu i mislila da je naše druženje u njegovoj sobi prošlo veoma lepo. Međutim, ako je druškan s puškom na plaži ikakav pokazatelj, postkoitalna euforija je očigledno iščilela.

„Dakle, Ranković je poslao našeg prijatelja s puškom na tebe? Nema Kazbiča, nema para?“

Da Silva je slegnuo ramenima. „Da i ne. Što se gospodina Rankovića tiče, reč je o nekoliko nesporazuma. Recimo samo da sam morao hitno da te vidim u Veneciji.“

„Nije toliko hitno kad si me tri dana držao na *panino* detoksikaciji.“

„Izvini zbog toga. Morao sam da te držim negde gde ćeš biti bezbedna.“

„Bezbedna?“

„Od Rankovića. Videćeš. Sve je izglađeno. A možeš li sad da začutiš, molim te?“, dodao je, otvorio prozor i pripalio cigaretu.

Ovog puta me nije grubo učutkao. Ponudio me je, ali odbila sam iako bih ubila za pljugu. Ustajali vonj duvana u kolima podseća me na majku.

Sad smo se vozili priobalnim putem. Sunce je bilo nad morem s naše desne strane dok su sleva bile trošne zgrade sa stanovima koji se izdaju u turističkoj sezoni i prodavnice s navučenim žaluzinama. Svetlost se odbijala od vode te je vazduh bio srebrnkast. Upijala sam ga, uživajući u hladnoći na čistom licu. Sve u svemu, bila sam prilično vesela. Pre samo nekoliko dana verovala sam da ću biti zatvorena mnogo duže i već više od sedamdeset dva sata niko nije pokušao da me upuca. Priznajem, bila sam nezaposlena, bez krova nad glavom i s liscama na rukama, ali to znači da može postati samo bolje. Pozitivan stav je veoma važan.

Kad smo prošli Siderno, put je trajao još četrdesetak minuta. Na svakih stotinak metara prolazili smo pored devojaka, samih ili u grupicama od dve-tri, kako čekaju nedaleko od retkih vozila koja su prolazila. Sve su bile afričkog porekla i uglavnom mlade, a nosile su uske mini-haljine jarkih bolja ili šortseve uz kratke majice uprkos decembarskoj temperaturi. Jedne su sedele na plastičnim stolicama, pušile, časkale ili pričale telefonom, dok su se druge njihale i pozirale, zureći nekud iznad auto-puta dok su kola prolazila. Jedna je

nosila crveni satenski dopičnjak uz bundu od belog veštačkog krzna i kapu Deda Mraza.

„Otkud ovoliko devojaka?“

Kurve su uobičajeni prizor na auto-putevima blizu većine italijanskih gradova, ali nikad nisam videla toliko njih na jednom mestu.

„Jedan logor je odmah niz put. Kapo Ricuto.“

Dakle, te devojke su izbeglice koje traže azil.

Da Silva je usporio i skrenuo u zaustavnu traku.

„Izađi.“

„Mislim da zaista nisam prikladno obučena za taj posao.“

„Sedi pozadi. Privešću te, važi? Nema potrebe da progovaraš.“

Vratio je pištolj u futrolu i pomogao mi da sednem na zadnje sedište.

Još malo smo se vozili auto-putem pre nego što se zaustavio ispred kapije koju su čuvala dva čoveka u uniformama Gvardija di finance. Salutirali su dok smo ulazili u kompleks sa smeđim betonskim administrativnim zgradama. Iza njih je bila poljana s pistom i klonulim vetrokazom. Tamnoplavi službeni helikopter čekao je na pisti i elise su se zavrtele čim se automobil zaustavio. Jedan policajac je dotrčao da otvori Da Silvi vrata, a onda su me zajedno sproveli stepenicama i gurnuli iza pilota, koji me nije ni pogledao. Policajac se nagnuo, stavio mi pojas preko glave, pričvrstio remenje i skinuo mi lisice. Da Silva je seo pored mene. Dobili smo slušalice, a policajac je dao pilotu i Da Silvi nekoliko papira da potpišu. Zatim smo poleteli.

Znala sam da nema svrhe da pitam kuda ćemo, čak i da su moje slušalice povezane s njegovim. Da Silva i pilot su razgovarali preko moje glave, ali čula sam samo prigušeno brujanje motora. Preleteli smo niska priobalna brda, a onda